

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupen Mgr. Kateřinou Celnarovou, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka, 38/10, 690 02 Břeclav, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2015, č. j., ve věci invalidního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Kateřině Celnarové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **8.670 Kč**, která jí bude vyplacena do 30 dnů z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou ze dne 16. 3. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2015, č. j. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky podané žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2014, č. j. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že se žalobci zamítá žádost o změnu invalidního důchodu podle ustanovení § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb.,

o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ve spojení s ustanovením § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Podkladem tohoto rozhodnutí byl posudek o invaliditě Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi (dále jen „OSSZ v Břeclavi“) ze dne 11. 11. 2014, podle kterého žalobce nebyl shledán invalidní pro invaliditu třetího stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, nicméně byl stále hodnocen pro invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 50 %.

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že námitky podané žalobcem nejsou důvodné. Žalovaná vycházela z toho, že podle zdravotnické dokumentace představuje zdravotní postižení žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti skupina těchto zdravotních postižení: stav po proběhlém Morbus Perthes s následnou artrózou kyčelního kloubu vlevo IV. stupně s nekrózou hlavice kloubu, s těžkým omezením pohybu a se zkratem levé dolní končetiny o 5 cm, stav byl dlouhodobě indikován k implantaci kyčelního kloubu; dále stav po vrozené luxaci levého kyčelního kloubu; artróza pravého hlezna III. stupně; dále sekundární bolestivý páteřní bederní syndrom, hypertenzní nemoc I. stupně, juvenilní hypertenze v anamnéze; hypercholesterolémie na dietě, obesita II. stupně exogenní etiologie. Novým posudkem o invaliditě vypracovaným lékařem žalované bylo zjištěno, že se u žalobce jedná o invaliditu II. stupně, neboť míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu určena ve výši 60 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddílu B (postižení končetin), položce 9 (ztuhnutí nebo omezení pohybu v kyčelním nebo kolenním kloubu), písm. d), tedy ztuhnutí jednoho kloubu s ohledem na lokalizaci příznivost či nepříznivost postavení v postiženém kloubu a dopad na funkci končetiny vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro niž je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 50 %. Vzhledem k závažnosti ostatních postižení byla míra poklesu schopnosti stanovena na horní hranici procentního rozmezí a ve smyslu § 3 odst. 2 cit. vyhlášky dále navýšena o 10 %. Po zhodnocení dostupné zdravotní dokumentace lze konstatovat, že se nejednalo o ztuhnutí dvou kloubů, operační řešení nebylo dosud realizováno. Na základě uvedených úvah bylo hodnocení zdravotního stavu žalobce OSSZ v Břeclavi potvrzeno jako správné. Všechny ostatní zdravotní postižení jsou dostatečným způsobem zohledněna ve stanovené invaliditě druhého stupně. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy nebyl pro zvýšení stupně invalidity žádný posudkový důvod. Jelikož nebyly splněny podmínky pro vznik invalidity třetího stupně, nebyly splněny ani podmínky pro změnu výše invalidního důchodu podle § 41 odst. 3 citovaného zákona, a proto byly námitky shledány jako nedůvodné.

V **žalobě** ze dne 16. 3. 2015 a jejím doplnění ustanovenou zástupkyní žalobce uvedl, že byl v roce 2008 uznán plně invalidním, v roce 2010/11 pak prošel dalším posouzením, kde byla plná invalidita potvrzena. V roce 2012 byl pozván k lékařskému posouzení, kde mu bylo sděleno, že v důsledku změny zákona mu bude plná invalidita odebrána a byl mu ponechán pouze II. stupeň invalidity. Žalobce vychází z toho, že již v roce 2012 mu byla plná invalidita odebrána bezdůvodně, a namítal, že posudkový lékař učinil tento závěr, aniž by podrobněji zkoumal jeho zdravotní stav, přičemž na jednání žalobce nebyl přizván. Posudkový lékař nezhodnotil ani celkovou výkonnost, pohyblivost a omezení žalobce, které díky svému postižení má, a také schopnost vykonávat denní aktivity, jak vyplývá z lékařské dokumentace.

Žalobce trpí těžkým postižením kyčle a páteře, postižením pánve, kolen a pravého hlezna. Levá končetina je nefunkční a pravá končetina tím, že ji žalobce nadměrně zatěžuje, má velké problémy s pravým kolenem a pravým hlezem. Je pohybově velmi omezen a těžká skolióza páteře mu neumožňuje ani delší sezení. Posudkový lékař nevzal v potaz ani skutečnost, že se zdravotní stav žalobce oproti roku 2008 značně zhoršil a nadále se zhoršuje, neboť dochází k deformaci končetin, páteře a omezení jejich pohyblivosti. Žalobce má za to, že posudek posudkového lékaře nesplňoval požadavky jednoznačnosti, určitosti, úplnosti a přesvědčivosti, přičemž byl vydán bez zjištění aktuálního zdravotního stavu žalobce. K důkazu žalobce navrhl, aby posouzení jeho zdravotního stavu bylo doplněno o jeho aktuální zdravotní stav, neboť poslední skutečné vyšetření žalovaného proběhlo dne 1. 10. 2014. Rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného zdravotního stavu, a proto navrhuje jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě lékařského posudku ze dne 22. 1. 2015 vypracovaného pro účely řízení o námitkách lékařem žalované, který invaliditu žalobce posoudil ve smyslu ustanovení § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., a to tak, že se u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění vyjádřený mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 60 %. Toto posouzení zdravotního stavu žalobce podle názoru žalované splňovalo požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti. Žalovaná vzhledem k námitkám žalobce navrhla k přezkoumání zdravotního stavu vyhotovení posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Rozhodnutí ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

Krajský soud nechal pro účely nového přezkoumání zdravotního stavu žalobce vyhotovit **posudek** Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „PK MPSV“) ze dne 29. 10. 2015. Komise zasedala v řádném složení, přičemž jejím členem byl odborný ortoped. Žalobce nebyl jednání komise přítomen, neboť se omluvil dopisem ze dne 12. 10. 2015. PK MPSV při posuzování zdravotního stavu žalobce vycházela z podkladové dokumentace a zdravotní dokumentace žalobce obsahující nález praktického lékaře MUDr. Miroslava Polláka z Věznice Břeclav ze dne 10. 2. 2014 a ortopedické vyšetření v nemocnici Břeclav ze dne 1. 10. 2014, dále ze starších ortopedických nálezů. V posudkovém hodnocení PK MPSV uvedla, že posuzovala žalobce jako nekvalifikovaného dělníka. V popředí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je stav po proběhlé Perthesově chorobě s následnou nekrosou hlavičky kyčelního kloubu na terénu vrozené luxace kyčelních kloubů. T. č. na levém kyčelním kloubu je praktická ankylosa (znehybnění) v nepříznivém postavení v semiflexi a addukci se zkratem levé dolní končetiny o 6 cm. Pro zkratek levé dolní končetiny vznik šikmé pánve a sekundární skoliotické křivky páteřní s nasedajícími degenerativními změnami s omezením hybnosti. Na straně postižení v důsledku změny postavení kyčle došlo k přetížení laterálního oddílu kolenního kloubu s RTG arthrosou II. st. A omezením rozsahu pohybu ve směru flexe o cca 1/3. Pravé hlezno po udávaném úrazu je t. č. s diskrétním objektivním nálezem, co se týče hybnosti i rentgenového nálezu. Posuzovaný se pohybuje o dvou francouzských berlích s napadáním na levou dolní končetinu. Hypertenzní choroba je nyní od roku 2014 léčena medikamenty a podle doložené dokumentace anamnesticky je již přítomna hypertenze od mládí.

PK MPSV vyhodnotila hypertenzi jako irelevantní z hlediska celkové výkonnosti a schopnosti vykonávat denní aktivity. Obesita žalobce je exogenní etiologie a lehkého stupně

s body mass indexem 33,8 kg/m². PK MPSV vyhodnotila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stav po proběhlé Perthesově chorobě s následnou praktickou ankylosou levého kyčelního kloubu v nepříznivém funkčním postavení, které bylo hodnoceno podle kapitoly XV., oddílu B, položky 9d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Byla zvolena horní hranice poklesu pracovní schopnosti pro nepříznivé postavení ankylosního kyčelního kloubu v semiflexi a addukci, s přihlédnutím ke zkratu levé dolní končetiny a následnému zřetězenému postižení páteře, pánve a levého kolenního kloubu. PK MPSV výslovně uvedla, že se nejedná o ztuhnutí dvou kloubů kolenních nebo kyčelních (kap. XV, odd. B, položka 9 e přílohy k citované vyhlášce). V posudkovém závěru PK MPSV uvedla, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla u žalobce míra poklesu pracovní schopnosti hodnocena podle citovaného ustanovení vyhlášky na horní hranici, tedy 50 %. Vzhledem k ostatním zdravotním postižením (obezitě a hypertenzi) a s přihlédnutím k základnímu vzdělání, krátkodobým zaměstnáním v dělnických profesích, nízkému stupni zkušeností a znalostí u žalobce byla zvýšena hranice o maximálně možných 10 % na výsledných 60 %. Žalobce měl zachovalou pracovní schopnost s využitím dosaženého vzdělání, znalostí a zkušeností v podstatně menším rozsahu a intenzitě, nicméně byl schopen případného doplnění kvalifikace na vhodnou práci.

Ze správního spisu žalované a OSSZ v Břeclavi vyplývají následující skutečnosti. Žalobce byl uznán invalidním v roce 2007, a to na základě posudku OSSZ ve Žďáru nad Sázavou s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 70 %. Od roku 2012 byl uznán invalidním ve II. stupni invalidity, a to podle posudku OSSZ ve Žďáru nad Sázavou ze dne 14. 3. 2012, přičemž jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce bylo uvedeno zdravotní postižení v kapitole XIII., odd. A, položce 1c) přílohy k citované vyhlášce, přičemž pokles pracovní schopnosti byl stanoven na 50 %. Od té doby se žalobce několikrát domáhal zvýšení přiznaného invalidního důchodu, a to v roce 2013, kde byl v námitkovém řízení hodnocen jeho nepříznivý zdravotní stav podle kapitoly XV., oddílu B, položky 9c) citované vyhlášky jako těžké postižení kyčelního kloubu. V dalším řízení o žádosti o změně výše invalidního důchodu byl posudkem lékaře žalované v námitkovém řízení ze dne 2. 9. 2014 zdravotní stav hodnocen podle položky 9d téhož oddílu i kapitoly přílohy cit. vyhlášky.

Při jednání nařízeném dne 2. 12. 2015, jehož se žalobce na svou výslovnou žádost osobně zúčastnil, setrval na podané žalobě. V průběhu jednání byl proveden důkaz posudkem PK MPSV ze dne 29. 10. 2015. Na výzvu soudu stranám k vyjádření se k provedenímu dokazování zástupkyně žalobce namítla, že v rozporu s tím, co je uvedeno v předmětném posudku, byla přítomna jednání posudkové komise. K důkazu soudu předložila krátkou cestou k nahlédnutí záznam z jednání PK MPSV ze dne 29. 10. 2015, v němž je výslovně uvedeno, že zástupkyně žalobce byla jednání PK MPSV tohoto dne přítomna. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně navrhl provedení dokazování jeho výslechem, kde by soudu sdělil své podrobnosti o svých zdravotních obtížích. Krajský soud tento návrh zamítl s tím, že vše podstatné o svých zdravotních obtížích žalobce sdělil ve své žalobě, in eventum jeho subjektivní obtíže vyplývají zdravotní dokumentace, kterou měl soud při svém rozhodování k dispozici. Ve svých konečných návrzích ve věci účastníci setrvali na svých procesních návrzích v nezměněné podobě.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.r.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí

netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offa), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Právní úprava posuzování invalidity a podmínek nároku na invalidní důchod je obsažena v ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění, které ve znění platném a účinném po 31. 12. 2009 upravuje tři stupně invalidity. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a konečně v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu třetího stupně. Při určování poklesu pracovní schopnosti se mj. bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o tzv. stabilizovaný zdravotní stav a zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován. Podle ustanovení § 39 odst. 6 zákona o důchodovém pojištění platí, že za stabilizovaný zdravotní stav [odstavec 4 písm. b)] se považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení.

Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Podle právní úpravy platné a účinné po 31. 12. 2009 platí, že zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.ř.s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Jelikož žalovaná rozhoduje o nároku na invalidní důchod, příp. o změně tohoto nároku či jeho odnětí v dvouinstančním řízení, jsou zejména na její rozhodnutí v námitkovém řízení kladeny nároky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43, přístupný na www.nssoud.cz).

Náležitosti posudku upravuje s účinností od 1. 1. 2010 v ustanovení § 7 vyhláška č. 359/2009 Sb. Posudek o invaliditě musí obsahovat mimo formálních náležitostí rovněž účel posouzení a datum posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výčet rozhodujících podkladů o zdravotním stavu pojištěnce, z nichž orgán sociálního zabezpečení vycházel při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, skutková zjištění, ke kterým orgán sociálního zabezpečení dospěl při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce, výsledek posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti se stanovením, zda se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, procentní

míry poklesu pracovní schopnosti, stupně invalidity, dne vzniku invalidity, dne změny stupně invalidity nebo dne zániku invalidity, schopnosti využití zachované pracovní schopnosti podle § 5 u pojištěnce, jehož míra poklesu pracovní schopnosti činí nejméně 35 % a nejvíce 69 %, a zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Obligatorní náležitostí posudku je rovněž odůvodnění výsledku posouzení zdravotního stavu a míry poklesu pracovní schopnosti. V případě, že se jedná o odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nebo obdobně také přiznání nižšího stupně invalidity, je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008-46, přístupný na www.nssoud.cz). Jde-li přitom alespoň o invaliditu I. či II. stupně (tedy pokles pracovní schopnosti v rozmezí nejméně o 35%, avšak nejvíce o 69 %), musí posudek obsahovat rovněž tzv. pracovní rekomandaci, tedy doporučení stran vhodného druhu práce, kterou je pojištěnec schopen při svém zdravotním postižení vykonávat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, čj. 4 Ads 19/2012-18, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci krajský soud vyhodnotil posudek PK MPSV ze dne 29. 10. 2015 jako dostatečně úplný, srozumitelný a přesvědčivý. Rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla stanovena shodně jako v námitkovém řízení posudkem lékaře žalované, tedy jako zdravotní postižení uvedené v kapitole XV (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddílu B (postižení končetin), položce 9 (ztuhnutí nebo omezení pohybu v kyčelním nebo kolenním kloubu), písm. d), tedy ztuhnutí jednoho kloubu s ohledem na lokalizaci příznivost či nepříznivost postavení v postiženém kloubu a dopad na funkci končetiny, přičemž PK MPSV tuto kvalifikaci přesvědčivě zdůvodnila s odkazem na funkční vyšetření zdravotního stavu žalobce s tím, že nemůže jít o zdravotní postižení uvedené v kapitole kap. XV, odd. B, položka 9e přílohy k citované vyhlášce. Při stanovení výsledné míry poklesu pracovní schopnosti bylo využito i ustanovení § 3 odst. 2 cit. vyhlášky o posuzování invalidity, tedy zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti o maximálně deset procent, což PK MPSV rovněž dostatečně zdůvodnila. Takto byl dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce posudkovými orgány konzistentně hodnocen již od roku 2013, přičemž argumentace žalobce, že se jeho zdravotní stav neustále zhoršuje, nebyla v posudku PK MPSV reflektována. Krajský soud má za to, že předmětný posudek se vypořádal i se souvisejícími zdravotními postiženími žalobce, a to především omezením hybnosti levého kolenního kloubu v důsledku arthrotických změn způsobených zkrácením levé dolní končetiny a nepříznivým postavením kyčelního kloubu, tak i hypertenzí a obezitou. Lze tedy na posudkové hodnocení nahlížet jako na komplexní a přesvědčivý odborný lékařský úsudek, který je opřen o podklady obsažené ve zdravotní dokumentaci. Krajský soud dodává, že ani žalobce nevyužil možnosti navrhnout při jednání doplnění tohoto posudku či vypracování tzv. srovnávacího posudku jinou posudkovou komisí MPSV. PK MPSV zdůvodnila i zachovalou pracovní schopnost žalobce, jak to požaduje právní úprava i ustálená judikatura ve věcech invalidity. Pokud žalobce navrhoval důkaz svým výsledkem, krajský soud vycházel z toho, že subjektivní obtíže byly dostatečně reflektovány ve spisové dokumentaci správních orgánů a byly zřejmé jak z lékařských zpráv, tak i z žalobní argumentace. Proto krajský soud vyhodnotil tento důkazní návrh jako opodstatněný, neboť by nepřinesl ke skutkovému obrazu věci samé nic nového. V tomto ohledu krajský soud

podpůrně odkazuje na konzistentně zastávaný názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, přístupný na www.nssoud.cz). V souhrnu takto shrnutý skutkový stav věci považoval krajský soud za řádně zjištěný, přičemž důkaz posudkem PK MPSV vložil jako potvrzení správnosti závěrů žalované v řízení o změně invalidního důchodu.

S ohledem na zjištěný skutkový stav věci krajský soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s.ř.s.

Jelikož žalobci byla v řízení o žalobě ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Kateřina Celnarová, rozhodl krajský soud ve výroku III. o její odměně za zastupování ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. a příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu platí, že v řízení o žalobě v důchodové věci ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 5.000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 této vyhlášky činí sazba za jeden úkon právní služby 1.000 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že ustanovená zástupkyně učinila ve věci prokazatelně čtyři úkony právní služby, a to konkrétně převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu), doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu), účast na jednání PK MPSV dne 29. 10. 2015 a účast při soudním jednání dne 2. 12. 2015 (§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tedy celkově ve výši 1.300 Kč za úkon, což činí za provedené úkony celkem 5.200 Kč. K tomu krajský soud přiznal za účast při jednání PK MPSV v Brně a u krajského soudu na náhradě za ztrátu času ve smyslu § 14 advokátního tarifu za osm půlhodin v celkové výši 800 Kč. Celkem na odměně za právní zastoupení náleží ustanovené zástupkyni částka 6.000 Kč.

K tomu zástupkyně žalobce vyúčtovala na cestovním k jednání PK MPSV a soudnímu jednání dvakrát 644,50 Kč, přičemž doložila kopii technického průkazu vozidla, reg. zn., podle něhož je průměrná kombinovaná spotřeba tohoto vozu 4,2 l motorové nafty na 100 km, a dále kopii dokladu o nákupu motorové nafty za cenu 27,50 Kč na litr. Při výpočtu cestovního krajský soud podpůrně z právní úpravy cestovních náhrad obsažené v § 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, jakož i vyhlášce č. 328/2014 Sb. Vzdálenost z místa trvalého bydliště žalobce k soudu činí cca 60 km při využití nejkratší cesty (www.mapy.cz). Krajský soud vycházel tedy z toho, že ustanovená zástupkyně spotřebovala na své cestě k jednání PK MPSV a k soudu a zpět do svého sídla (120 km jedna cesta tam i zpět) cca 5,04 l nafty při kombinované spotřebě). Spotřebované pohonné hmoty je třeba vynásobit částkou prokázané ceny za litr motorové nafty (27,50 Kč). Krajský soud dospěl k závěru, že náhrada za účelně vynaložené cestovní výdaje žalobce

k jednání soudu a k jednání PK MPSV činily cca 139 Kč na jednu cestu tam i zpět. Krajský soud přiznal žalobci též tzv. základní náhradu za ujeté kilometry (§ 157 odst. 4 zákoníku práce ve spojení s § 1 citované vyhlášky), která je tvořena součinem počtu ujetých kilometrů a paušální částky 3,70 Kč/km, tedy celkem 444 Kč na jednu cestu tam i zpět. Celkem činí náhrada cestovních výdajů 583 Kč za jednu cestu tam i zpět, tedy celkem za cestu automobilem k jednání PK MPSV a krajského soudu dvojnásobek – 1.165 Kč.

Ustanovené zástupkyni žalobce tedy přísluší celkem na úhradě nákladů zastoupení částka 7165 Kč, kterou krajský soud zvýšil o částku daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy po zaokrouhlení celkem 8670 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, jak je ve výroku III. tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová